מכתבים

„חוק סתימת הפה"

יאסר לחברי הכנסת: חוק „סתימת הפה" (העולם הזה 1278) המוגש למניכם, הוא חוק העובר כל גבולו!

המאבק לביטולו יחרוג מבין כותלי הכנסת, ויעבור לכל אתר ואתר. פה לא נרסניה: הכלל לא יענה „אמן" ולא יתייצב כמו גלמים אחריו.

יוסף

חוק זה הוא ביטול תמצית חוק החופש וכמובן שאצלנו הוא לא יחזיק מעמד!

... דוב יוסף תרם כבר להגברת כוחם של הכלליים. הפעם, כנראה, יגביר את כוחה של האלטרנטיבה הכללית לשלטון, ובגללו מפא"י תצטרך לטום לאופוזיציה.

על כן רבותי חברי הכנסת, לכולנו עסק בחיסולו של החוק.

א. גולדמן, תל־אביב

מעשה בשלטון יקר,
על לשון מצויינת שמר.
אך מפחד אסון,
פן תורע הלשון,
לשונו, על פי חוק, הוא עקר.

נ. נ., תל־אביב

אינני יודעת, לצערי, מי הציע „חוק סתימת הפה", כפי שאתם קוראים לו, אבל דבר אחד ברור לי לחלוטין, אדם זה הוא חכם מכל אדם...

אני רק מקווה כעת כי אותו אדם, ואולי אחר, ימצא לנכון לבקש מהנוגעים בדבר לסגור לחלוטין עתון, שלא רק שלא מביא לנו כבוד מיותר, אלא שמבייש אותנו לעיני מאות התיירים בארץ.

מ. לרסי, תל־אביב

סבורני כי סכנת חקיקת חוקים פשיסטיים, כחוק „לשון הרע" וחוקים רעים אחרים, חייבת ללכד ולעורר בראש ובראשונה את קהל קוראי העולם הזה.

על כולנו לדעת כי אם יעלה בידי הכת הבטחוניסטית להשתיק את העולם הזה, יהיו כל זכויותינו בבחינת שקר.

על קהל הקוראים לדעת כי סעיפי החוק יכולים לחול גם על מדור מכתבים למערכת.

מעודדת ביותר העובדה, כי גם ביטים אלה ממשיכה המערכת, כתמיד, לשקוד על טיפוח רמת העתון והעלאתה.

כבשו את עיני במיוחד השערים האחרונים של העתון, כשבכל שער ניכרים מקוריות והעזה גם יחד. גם האותיות שעל גבי השער מצודדות את העין.

יובל רותם, תל־אביב

מה אתם רוצים? הנה מנשים בן־גוריון את שאיפתכם העיקרית: הוא משתלב במרחב. אם כי, אולי, בצורה אחרת מכפי שרציתם.

„חוק לשון הרע" הוא העתק מדויק של חוקים הקיימים בכל מדינות־ערב הריאקציוניות. אם יתקבל, תדמה ישראל סוף־סוף לשכנותיה — כנון ירדן, לבנון וערב הסעודית, ויווצר הרקע להבנה הדדית.

יחזקאל יערי, סבריה

שער העתון הלבנוני אל־דבור, בעת קבלת חוק לשון הרע הלבנוני — ראה תמונה.

שער „אל־דבור"

... מאמרו של אורי אבנרי, „עידן ה־אופל" (העולם הזה 1278), לא עשה עלי כל רושם. היפוכו של דבר: כל אימת ש־עורכו של „השבועון הספוויי" רונן וקוצף, הריני נהנה הנאה יתירה, שכן סימן הוא שפגעו בו, או שנעשה מעשה שעתיד להביא ברכה לישראל.

אני דווקא מברך על החוק הנדון. כבר מזמן הגני מתהלך בהרגשה כי לא נעשה דבר כדי לרסנכם...

אם חופש הדיבור פירושו מתן חופש אפשרות לכתוב בסגנון של העולם הזה, הרי מוטב להנביל. חבל רק שהחוק הנוכר בושש לבוא, לפי שבינתיים הספקתם להשתית את עצמכם כעת נפש הנוער.

בהזדמנות זו אביע גם קורת־רוח מהצעדים שנעשו לריסונו של ג'ון נולן (העולם הזה 1277). אם אתם מרבים בשבחו, הרי הוא כבר חשוד בעיני.

אגב, האם האם לא הגיע הזמן לשים יד על כתפו של אבנרי עצמו ולבקשו שיתכבד ויישב בבית?

ש. קונציפולסקי, משק יגור

תמיד כשמתרגשת איזו שהיא גזירה על מערכת העולם הזה, אני פותח את התנ"ך ומוצא בו נחמה ועידוד. בגזירה זו של „לשון הרע" מצאתי פסוק נפלא:

„כל כלי יוצר עליך לא יצלח, וכל לשון תקום למשפט תרשיעי."

העולם הזה זה לא רק עתון, מערכת, נייר ודפוס — זו משפחה גדולה, עניפה ונאמנה, רתית וחילונית כאחת, וכולה אהבה גדולה לעתון זה ולאנשי מערכתו.

לא אתם לבד, כולנו יחד — נאמנים, חזקים, בעלי אמונה בצדק ובאמת. קול האמת חזק הוא. חיזקו ואימצו!

יצחק בר־כוכבא, ירושלים

המחתרת ההומו־סכסואלית

המאמר על ההומו־סכסואליות (העולם הזה 1278) עמד על רמה נאותה. למרות שאדם המצוי בעניינים יגלה ללא כל מאמץ כמה אי־דיוקים, הצליח כתבכם בכתבה רא־שונה על הנושא להוות בצורה אובייקטיבית על תופעה שכיחה מאוד בחברתנו.

י. א., תל־אביב

שתלכו לעזאזל, פרזיטים ומוצצי דמנו! האם יש לכם סיפוק מזה שאתם מאמללים בני־אדם?! ברכותינו לחיים כהן והאוזנר על החוק שמוציאים ננדכם. כשיסתמו לכם את הפה, ישמחו כל האנשים הטובים במדינה.

הומו, ירושלים

בתור חבר „המחתרת" עליה דיווחתם, ברצוני להעיר כמה הערות. הסתכותכם, כנראה, על מודיע מסויים בכתבתכם על ההומו־סכסואלים, כמוה כאילו כתבתם על מלחמת־השיחרור מפי אחד מסרסורי רחוב לילינבלום באותה תקופה. אדם אחר מתוכנו היה מביא את עניינינו ביתר הבנה ובצורה חיובית יותר, בכדי ש„הנורמלים" יביטו אותנו יותר. ואילו הוא, באמצעותכם, הזיק לנו מאוד.

לפני מספר שנים היו חיינו שקטים באופן יחסי. עד אשר פירסם אחד האהרונים סידרת מאמרים בעידון, ולאחר הפירסום החלו להסתנן לתוכנו יסודות מפוקפקים ואנשי העולם התחתון הממררים את חיינו. ועכשיו באים אתם ומפרסמים קבל עם ועדה את מקומות המיפגש שלנו, ושאר פרטים, שיביאו בעקבותיהם גל של „נורמלים" ל„שטריץ" — כולל פושעים וטיפוסים אפלים מכל הסוגים.

אנו יכולים למצוא את אושרנו (אמנם רק לעיתים רחוקות מאוד) במחתרת, ואתם הפניתם מולנו את זרקורכם, שירחיק מאתנו יותר את תקוותינו. אני במוח שביטאתי את דעות רוב חברי, גם כאלה שעדיין לא הספקתי לשמוע תגובתם. פירסום מכתב זה, יחד עם תשובתכם, יהיה פיצוי מה על העוול שנורמתם לנו.

סטודנט חבר „המחתרת", ירושלים

אני הוא אותו „חבר מחתרת" שכתב לכם מכתב לפני כמה ימים (ראה לעיל). ברצוני לבטל את בקשתי לפרסמו, כי ממאמרכם השני על בעיית ההומו־סכסואליות (העולם הזה 1279) עומד על רמה גבוהה ומתאר אותנו באור חיובי יותר.

קראתי הסברים פסיכולוגיים רבים לבעייה זו, אילם הסברו של דר' רודי הוא הראשון שאני מוצא בו דברי טעם ביחס לנסיוני האישי. אני ממש רואה את עצמי מבעד לשורות. גם דברי הלוואי שלכם מציינים המעם באובייקטיביות ובטעם טוב ואף בחוש מידה.

עתון כשלכם, המגיע לרבבות קוראים, הוא בעל השפעה רבה, היכולה להיות ברוכה, אולם עלולה גם להיות קטלנית ומזיקה. לכן אני מברך אתכם על צורת טיפולכם בבעייתנו.

במאמר הראשון התייחסתם אלינו כאל מוצג מוזיאוני או ביברי. במאמר השני אנו נראים כבני־אדם... אני מקווה שגם בעתיד תביאו את עניינינו בצורה כזאת (גם בכרוניקה).

היחס הכללי אלינו הוא כאל פושעים וחולי־סין, ואילו מאמרכם השני מהווה נקודת אור באחד השטחים שנשארו עדיין אפלים בתודעת הציבור במאה העשרים. המשיכו בדרך זו!

סטודנט חבר „המחתרת", ירושלים

חשוב מאוד להסביר לציבור הרחב ש־מבחינה מהותית אין ההומו־סכסואליות נבדלת מאימהות, למשל. אולם בעוד שהחברה אינה רואה כל רע באדם שהוא שמאלי, בניגוד לאנשים הנורמלים המשתמשים ביד ימנם, היא מגנה את ההומו־סכסואלים, רק משום שסטייתם מהנורמה היא בתחום המין.

רק נישה ליברלית יותר לעניני מין, והשתחררות מכבלי הדת והפוריטאניות, עשויים לשנות את דעת החברה על ההומו־סכסואלים. ואמנם, בארצות הסקנדינביות, שם הגישה לעניני מין היא נאורה, שונה הוא היחס להלוטין.
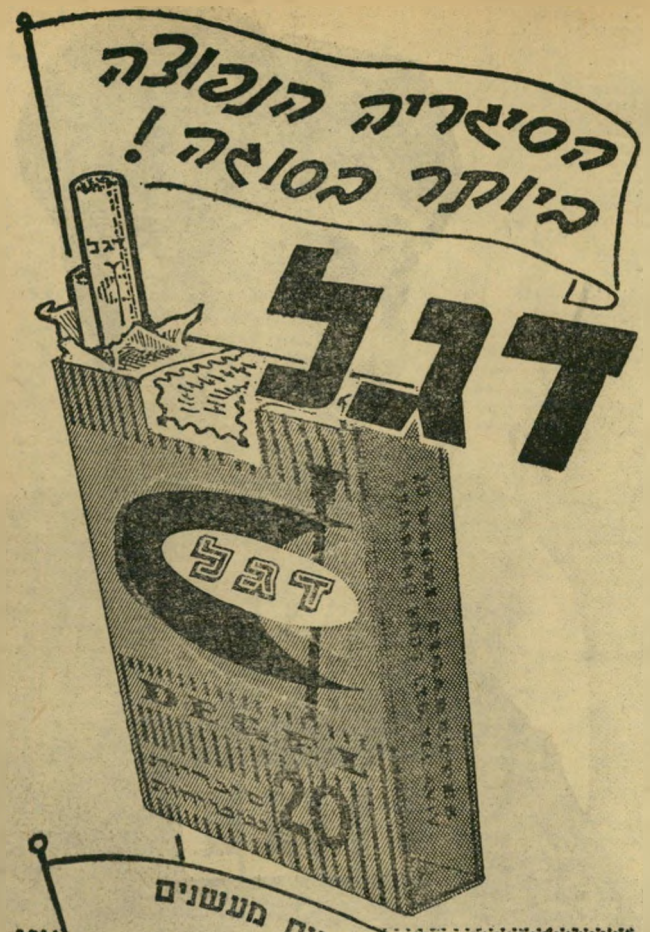
י. מושקוביץ, פתח־תקווה